

Fővárosi Ítéltábla

A határozat száma: 17.Pf.20.278/2023/4.

A felperes:

felperes (felperes címe)

A felperes képviselője:

Czövek és Deme Ügyvédi Iroda (felperesi képviselő címe)

Az alperes:

alperes (alperes címe)

Az alperes képviselője:

Dr. Harcz Anikó Ágnes ügyész (alperes címe)

A per tárgya:

személyiségi jog megsértése

Az elsőfokú bíróság:

Fővárosi Törvényszék

A fellebbezéssel támadott határozat száma:

21.P.21.473/2022/17.

A fellebbezést benyújtó fél:

felperes

Ítélet

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét a per főtárgya tekintetében helybenhagyja, egyebekben megváltoztatja, és a felperes illetékfizetésre kötelezését mellőzi.

Kötelezi a felperest, hogy a jelen ítélet jogerőre emelkedésétől számított 60 napon belül fizessen meg 160.000 (százhatvanezer) forint fellebbezési illetéket az állami adó- és vámhatóság 10032000-01070044-09060018 számú illetékbevételei számlájára.

Az ítélet ellen nincs helye fellebbezésnek.

Indokolás

[1] A hivatalnak igazgatójának 2014. február 21-én tett feljelentése alapján a szerv neve hamis tanúzás vétsége és más bűncselekmény miatt 2014. március 31. napján feljelentés-kiegészítést, majd 2014. április 29. napján nyomozást rendelt el Nyom.547/2014. számon.

[2] A nyomozó ügyészség 2015. április 27-én az ügyvéd foglalkozású felperest gyanúsítottként hallgatta ki a 2012. évi C. törvény (a továbbiakban: Btk.) 273. §-ába ütköző hamis tanúzás vétsége miatt mint felbujtót.

[3] A felperes a gyanúsított kihallgatása ellen panaszt jelentett be, amit a szerv neve a NÜ.3634/2015/2. számú határozattal – mint alaptalant – elutasította azzal, hogy a nyomozás adataira, a rendelkezésre álló vallomásban foglaltakra és az okirati bizonyítékokra figyelemmel a gyanúsított kihallgatásra törvényesen és megalapozottan került sor, a tényállás teljeskörű tisztázása a további eljárás feladata.

[4] Az ügyvédi kamaránál a felperes ellen – a folyamatban lévő büntetőeljárásról 2015. május 4-én tett bejelentése alapján – 2015.F.222. sorszám alatt fegyelmi eljárás (a továbbiakban: fegyelmi eljárás) indult, amit a fegyelmi tanács a 2015. július 6-án kelt, július 29-én jogerős határozatával felfüggesztett.

[5] A szerv neve 2015. október 21-én vádat emelt a felperes mint III. rendű vádlott ellen a Btk. 273. §-ába ütköző hamis tanúzás vétsége miatt, melyet felbujtóként követett el. A vád szerint a II. rendű vádlott és a III. rendű vádlott 2013. szeptemberében felperes irodájában valótlan tartalmú nyilatkozat megtételére vették rá I. rendű vádlottat, aki ezt a nyilatkozatot 2013. október 15. napján tette meg a hivatal előtti ügyben az ügy lényeges körülményére.

[6] A felperes védője a törvényes vád hiányára alapítottnan az eljárás megszüntetését indítványozta. Az indítványt a bíróság 15-I. sorszám alatti, jegyzőkönyvbe foglalt végzésével elutasította, ezen döntését mind a felperes, mind a védője tudomásul vette.

[7] A Pesti Központi Kerületi Bíróság a 2016. november 11-én kihirdetett 20.B.13.614/2015/25. számú ítéletében a felperest az ellene felbujtóként elkövetett hamis tanúzás vétsége miatt emelt vád alól – bizonyítottság hiányában – felmentette. Az ítéletet a felperes tudomásul vette, hozzá a védője azzal a megjegyzéssel csatlakozott, hogy álláspontja szerint bűncselekmény hiányában való felmentés lett volna indokolt.

[8] Az ügyész a felperes a bűnösségének megállapítása, és vele szemben büntetés kiszabása érdekében fellebbezést jelentett be.

[9] A másodfokon eljáró Fővárosi Törvényszék a 2017. április 26-án meghozott 21.Bf.5349/2017/13. számú ítéletével – a vádhatóság megváltoztatott nyilatkozatára is tekintettel – a felperes a felmentésének indokát bűncselekmény hiányára módosította, mivel az I. rendű vádlott a tanúvallomás megtételekor a valóság feltárása esetén önmagát bűncselekmény elkövetésével vádolta volna, ez pedig – a Btk. 275. § (1) bekezdés a) pontja alapján – büntethetőséget kizáró ok, ezért őt – a jogerő feloldása mellett – bűncselekmény hiányában felmentette. Erre tekintettel a részesi magatartással megvádolt felperes bűnössége sem volt megállapítható.

[10] Az ügyvédi kamara a fegyelmi eljárást a 2017. október 9-én kelt, november 9-én jogerős határozatával – a jogerős felmentő határozatra tekintettel fegyelmi vétség hiányában – megszüntette.

[11] A felperessel szemben a perbeli időszakban több fegyelmi eljárás is indult.

[12] A felperes a keresetében annak megállapítását kérte, hogy az alperes kötelékébe tartozó szerv neve azzal, hogy bűncselekmény hiányában a Nyom.547/2014. számú eljárásban hamis tanúzás vétségével, mint felbujtót meggyanúsította, majd ugyanezen bűncselekmény elkövetésének vádjával vádat emelt ellene és erről a hivatali értesítette, majd ott vele szemben fegyelmi eljárás indult, megsértette a jóhírnevét és emberi méltóságát. Kérte, hogy a bíróság kötelezze az alperest elégtételadásra oly módon, hogy az alperes vezetője küldjön papír alapú magánlevelet a részére, amelyben bocsánatot kér az ügyészség által a sérelmére a Nyom.547/2014. számú eljárással összefüggésben elkövetett sérelmek miatt. Kérte továbbá azt is, hogy a bíróság kötelezze az alperest jóhírnév és emberi méltóság megsértése miatt 2.000.000 forint sérelemdíj és ezen összeg után 2017. november 9-től a kifizetés napjáig a késedelemmel érintett naptári félévet megelőző utolsó napon érvényes jegybanki alapkamattal megegyező mértékű kamat megfizetésére.

[13] Álláspontja szerint a követelése nem évült el, mert az elévülés kezdő időpontja a fegyelmi eljárás megszüntetését követő nap, 2017. november 10., ekként a 2022. március 29-én előterjesztett fizetési meghagyás kibocsátása iránti kérelmét elévülési időn belül terjesztette elő.

[14] Érdemben precedensképes ítéletként a Kúria Pfv.20.471/2017/4. számú döntésére hivatkozott.

[15] Az alperes az érdemi ellenkérelmében a kereset elutasítását kérte.

[16] Elsődleges érdemi védekezése szerint a felperes igénye elévült. Álláspontja szerint az elévülés kezdő időpontja 2015. október 21., a vádemelés napja, illetve másodlagosan 2017. április 26., a jogerős bírósági döntés napja. Ezen időpontok figyelembevételével a felperes 2020. október 21-ig, illetve 2022. április 26-ig érvényesíthette volna követelését az alperessel szemben.

[17] Másodlagosan azzal védekezett, hogy a bíróság a személyiségi jogsértés elbírálása körében nem vizsgálhatja, hogy az ügyész a büntető eljárás szabályait megtartva döntött-e a büntető eljárás megindításáról. Az utóbb adatainak minősülő gyanú közlése nem tekinthető valótlannak tényállításnak vagy híresztelésnek, illetve való tény hamis színben való feltüntetésének sem. A sérelmezett döntések – a meggyanúsítás, illetve a vádemelés – egyértelműen mérlegelés eredményei voltak, melyek körében kirívóan indokolatlan, megalapozatlan, visszaélészerű eljárás nem állapítható meg a terhére.

[18] A felperes által hivatkozott döntés a tényállások különbözősége miatt nem vehető figyelembe. Az igényelt sérelemdíjat jogalapjában ésösszességében is vitatta.

[19] Az elsőfokú bíróság a kereseteket elutasította, és kötelezte a felperest, hogy 120.000 forint kereseti illetéket az állam javára az állami adó- és vámhatóság 10032000-01070044-09060018 számú illetékbevételei számlájára a határozat jogerőre emelkedését követő 60. napig fizessen be.

[20] Elsődlegesen az alperes elévülési kifogását vizsgálta a Polgári Törvénykönyvről szóló 2013. évi V. törvény (a továbbiakban: Ptk.) 6:23. § (1) bekezdés alapján. Arra volt tekintettel, hogy a felperes által megjelölt jogsértő magatartások, a meggyanúsítás (2015. április 27. napján), a vádemelés (2015. október 21.), valamint a fegyelmi eljárás megindítására vezető alperesi szignalizáció voltak. A felperes a sérelmet kifejezetten a 2015. május 4-én indult fegyelmi eljárás megindításában jelölte meg, mely eljárás 2017. november 9-én szűnt meg jogerősen.

[21] A Ptk. 6:22. § (2) bekezdés alapján úgy ítélte meg, hogy a perben hivatkozott folyamat jellegű jogsértésre tekintettel az elévülés kezdő időpontja a fegyelmi eljárás megindulásának (2015. május 4.), illetve a törvényes vád hiányára alapított jogsértés tekintetében a vádemelés napja (2015. október 21.).

[22] A büntetőeljárás, illetve a fegyelmi eljárás ideje alatt az elévülés a Ptk. 6:23. § (1) bekezdés értelmében nyugodott. Bíróság előtt igényét ezért 2020. május 4-ig, illetve 2020. októberében 21-ig érvényesíthette volna. Arra tekintettel, hogy több mint egy évvel az igényérvényesítésre nyitva álló határidő letelte előtt, 2017. november 9-én jogerősen befejeződött a fegyelmi eljárás, s előtte 2017. április 26-án a büntetőeljárás, a nyugvás nincs hatással az igényérvényesítési határidőre, így a felperes 2022. március 29-én előterjesztett fizetési meghagyás kibocsátása iránti kérelme folytán indult nemperes, majd peres eljárásban a 2015. május 4-én indult fegyelmi eljárás megindulásával elszenvedett személyiségi jogsértés nem érvényesíthető, ezért a keresetet elutasította.

[23] Érdemben sem találta megalapozottnak a keresetet. E körben elsődlegesen arra volt tekintettel, hogy a felperes jóhírnevét és emberi méltóságát eredményező sérelemként kizárólag a fegyelmi eljárást jelölte meg, az alperesi magatartások azonban ezen eljárással okozati összefüggésbe nem hozhatók, mert a fegyelmi eljárást megszüntető határozat szerint a fegyelmi eljárás közvetlenül nem az alperes, hanem magának a felperesnek a bejelentésére indult.

[24] Az alperes ezen túlmenően nem követett el a kirívóan súlyos jogalkalmazási hibát sem. A törvényes vád hiányát (többek között az elkövetési magatartás nem kellő körülírását) az elsőfokú büntetőbíróság a perben vizsgálta, azt nem találta megállapíthatónak, a végzéssel szemben sem a felperes, sem felperes védője nem élt fellebbezéssel, azt tudomásul vette. A másodfokú bíróság sem a törvényes vád hiánya esetén alkalmazandó eljárási jogkövetkezményt, az eljárás megszüntetését alkalmazta. A kirívóan súlyos jogalkalmazási hiba megállapíthatósága kizárt a történeti tényálláselemek hibás minősítése miatt is, mert sem a jogvégzett felperes, sem a védője nem értékelték úgy a bűncselekmény hiányában történő felmentést eredményező iratot, ahogyan a másodfokú bíróság. A perbeli esetben több fórum, több fél, több lépcsőben jutott el a nyomozati iratok között elfekvő iratokból következő tények összekapcsolásához és jogi jelentőségének felismeréséhez.

[25] A sérelemdíj iránti követelést sem találta megalapozottnak az elsőfokú bíróság. A Ptk. 2:52. § (3) bekezdésben foglaltakra utalva annak tulajdonított jelentőséget, hogy a felperes 2016 májusáig több ízben állt fegyelmi eljárások hatálya alatt, a peresített időszakban is nagyjából párhuzamosan más fegyelmi eljárások is folyamatban voltak vele szemben, illetve 2017-ben más ügyből kifolyólag előzetes letartóztatásba is helyezték, ami miatt vele szemben újabb fegyelmi eljárás indult. Ezen körülmények alapján – amennyiben az elszenvedett személyiségi jogsértés megállapítható lenne – a felperes által a fegyelmi eljárás megindításával, illetve folyamatban létével elszenvedett sérelem oly csekély mértékű, hogy az sérelemdíj megállapítását nem vonhatná maga után.

[26] A felperest az illetékekről szóló 1990. évi XCIII. törvény (a továbbiakban: Itv.) 62. § (1) bekezdés f) pontja alapján a feleket megillető illetékfeljegyzési jogra tekintettel

kötelezte a le nem rótt 120.000 forint illeték megfizetésére a polgári perrendtartásról szóló 2016. évi CXXX. törvény (a továbbiakban: Pp.) 83. § (1) bekezdés alapján.

[27] Az elsőfokú ítélet ellen a felperes fellebbezett. Kérte, hogy a másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság ítéletét megváltoztatva a kereseti kérelemnek megfelelően marasztalja az alperest.

[28] Érvelése szerint az elsőfokú bíróság a tényállást helyesen állapította meg, de téves jogalkalmazással, hibás jogi következtetést vont le.

[29] Észrevételezte, hogy a fizetési meghagyásos eljárásban a 60.000 forint eljárási illetéket, majd a keresetlevél benyújtásával egyidejűleg a további 60.000 forint kereseti illetéket is megfizette, ezért tévedett az elsőfokú bíróság, amikor az illeték utólagos megfizetésére kötelezte.

[30] Hivatkozott arra, hogy a perben jogi érvelése a csatolt precedens értékű határozaton alapult.

[31] Rámutatott, hogy az elsőfokú bíróság helyesen rögzítette kereseti kérelmét az ítélet [18] szakaszában, tévedett azonban amikor az elévülés kezdő időpontját a fegyelmi eljárás megindulásának napjában állapította meg. A jogsérelem ugyanis a kamarai fegyelmi eljárással valósult meg. A fegyelmi eljárás megindulása és folyamatban léte több eljárási cselekményt ölel fel, melyek mindegyike alkalmas arra, hogy a jóhírnevét és emberi méltóságát megsértse. A perbeli esetben egy ilyen cselekmény történt, mégpedig a fegyelmi tárgyalás 2017. október 9-én. A kereseti kérelem szerint az elévülés kezdő napja a fegyelmi tárgyaláson hozott fegyelmi határozat meghozatalának napja 2017. október 9-e, illetve az ott meghozott határozat jogerőre emelkedésének napja, ami 2017. november 9., így az elévülés 2017. november 10-től kezdődik. Ezek az időpontok és eljárási cselekmények az elévülés kezdő időpontjára kihatással vannak, mert bár egy folyamat részei, önállóan is alkalmasak jóhírnevének és emberi méltóságának megsértésére. Bár valóban folyamat jellegű jogsértésről volt szó, de a folyamat állomásokból állt, melynek minden pontja önállóan megvalósította a személyiségi jogsértését. A folyamat állomásainak záróeseménye a fegyelmi tárgyalás 2017. október 9-i megtartása volt, ahol a fegyelmi tanács döntést hozott. Azon a napon mindenképpen személyiségi jogsérelem érte, ehhez képest a keresetlevelet határidőben nyújtotta be.

[32] Az alaptalan gyanúsítás közlése, a büntetőeljárás megindítása olyan sérelmes folyamatot indított el, melynek során nyilvánvalóan sérült az emberi méltósága majd a jóhírneve is. Azzal pedig, hogy a vádemelést követően az évekig tartó bírósági eljárás számtalan tárgyalásán a vádlottak padján kellett ülnie ügyvédként, még súlyosabban sérült az emberi méltósága.

[33] Az a körülmény, hogy törvényi kötelezettségének eleget téve bejelentette a meggyanúsítását, az alperes azonban törvényi kötelezettségét megszegve nem szignalizált a kamara felé, nem mentesíti az alperest a jogsértés elkövetésének következményei alól, mert az alperesi magatartások vezettek oda, hogy ellene fegyelmi eljárás indult.

[34] Fenntartotta, hogy az alperes a kirívóan súlyos jogalkalmazási hibát követett el eljárása során. Ezt igazolja, hogy fellebbezési tárgyaláson az eljáró ügyész maga tett indítványt mindhárom vádlott felmentésére. Hangsúlyozta, hogy nem a nyomozati szakban derült ki, hogy semmilyen büncselekményt nem követett el, hanem ez már a gyanúsítást megelőzően is látható volt, ahogy ezt a Fővárosi Törvényszék a 21.Bf.5349/2017/13-as számú ítéletével megállapította. Utalt a Kúria Pfv.IV.20.471/2017/4. számú döntésében kifejtettakra.

[35] Az, hogy az évek alatt vele szemben több fegyelmi eljárás is indult álláspontja szerint az igényelt sérelemdíj összegére nem lehet hatással, mert egyik fegyelmi eljárásban sem marasztalták el. Utalt arra is, hogy a hivatkozott ítéletben a Kúria csupán egy jogellenes gyanúsításért, egy hónapig fennálló jogsértő helyzet elviseléséért és a kapcsolódó kamarai sérelmekért 800.000 forintot ítelt meg az ügyvéd foglalkozású felperesnek. Ehhez képest az évekig tartó perbeli jogsérelem kompenzálására a követelt 2.000.000 forint egyáltalán nem tekinthető eltúlzottnak.

[36] Az alperes fellebbezési ellenkérelmében az elsőfokú ítélet helybenhagyását kérte.

[37] Álláspontja szerint az elsőfokú bíróság a tényállást helyesen állapította meg, és az abból levont következtetései, jogi álláspontja is megalapozott.

[38] Az elévülés témakörében fenntartotta azon védekezését, mely szerint ebből a szempontból nem az alperes terhére állított jogellenes magatartásainak bekövetkezte a döntő, hanem az, hogy mikor érték a felperest az alperes magatartása folytán az esetleges személyiségi jogsérelmek. A felperes ezt a sérelmet a kamarai fegyelmi eljárásban jelölte meg. A fegyelmi eljárást azonban nem az alperes, hanem ügyvédi kamara rendelte el, a kamarát nem az alperes értesítette, a fegyelmi eljárás miatt a felperes nem volt akadályoztatva az ügyvédi tevékenysége gyakorlásában.

[39] A kirívóan súlyos jogalkalmazási hiba körében azzal érvelt, hogy a személyhez fűződő jog megsértésének megállapítására irányuló per nem rendkívüli jogorvoslat. A bíróság feladata nem a sérelmezett döntések érdemi felülvizsgálata. A büntető hatósági eljáráshoz kapcsolódó tények valósága és a jogi álláspontok helyessége személyiségjogi perben nem dönthetők el. A jogellenesség vizsgálata arra korlátozódhat, hogy az alperesnek milyen törvényes eljárási kötelezettsége volt, és annak teljesítésében terheli-e az érdemi döntést befolyásoló felróható aktív vagy passzív magatartás.

[40] A felperes nem jelölte meg, hogy az alperes a büntetőeljárás törvény mely rendelkezését sértette meg. A perbeli időszakban hatályos, a büntetőeljárásról szóló 1998. évi XIX. törvény (Be.) 6.§ (1) bekezdés alapján a büntetőeljárás megindításáról és konkrét személyekkel kapcsolatban a gyanú fennállásáról a nyomozó hatóság mérlegelési jogkörében eljárva önállóan dönt. A vádemelésre a lefolytatott nyomozás adatai alapján törvényesen és megalapozottan került sor, az eljáró ügyészség a beszerzett bizonyítékok alapján megállapítható tényeket okszerűen értékelte. A törvényes vád hiányát (többek között az elkövetési magatartás nem kellő körülírását) az elsőfokú büntető bíróság megvizsgálta, azt nem találta megalapozottnak (20.B.13.614/2015/15-I. számú végzés). Ezt a döntést a polgári per bírósága nem bírálhatja felül.

[41] A fellebbezés nem alapos.

[42] Az elsőfokú ítéletnek fellebbezéssel nem érintett része nem volt, ezért azt a másodfokú bíróság teljes egészében bírálta felül. Az elsőfokú bíróság döntésével egyetértett, indokait azonban csak részben osztja.

[43] A felperes a kereseteiben azt állította, hogy az alperes a közhatalom gyakorlása során az ellene folyamatban volt büntetőeljárásban a személyiségi jogait, nevezetesen a jóhírnevét és emberi méltóságát megsértette. Ezeknek a jogsértéseknek a jogkövetkezményeként objektív (jogsértés megállapítása, elégtételadás) és szubjektív szankció (sérelemdíj) alkalmazását kérte.

[44] Az ítéltábla elsődlegesen arra kíván rámutatni, hogy a büntetőeljárás során az eljárás alá vont személy és az eljáró szerv között polgári jogi jogviszony nem jön létre, közöttük közjogi jogviszony áll fenn, mely jogviszonyt az erre irányadó speciális közjogi jogszabályok szabályoznak, jelen esetben a Be. Az eljárás alá vont személy és a közhatalmat gyakorló szerv között polgári jogi jogviszonyt a Ptk. szerinti kötelemkeletkeztető tény hoz létre, jelen esetben a felperes által állított jogsértés. Mindebből pedig az következik, hogy a személyiségi jogot sértő magatartás esetén elsődlegesen a közjogi jogviszonyt szabályozó jogszabály – jelen esetben a Be. – alapján kell megítélni, hogy az állított magatartás jogszerű-e vagy sem.

[45] A felperes jóhírnevét és emberi méltóságát sértő alperesi magatartásként a 2015. április 27-i gyanúsítást, a 2015. október 21-i vádemelést, az ügyvédi kamara felé történt szignalizációt jelölte meg.

[46] Az alperesi szignalizációval összefüggésben kiemelendő, hogy az alperesnek a 2023. február 1-jén tartott perfelvételi tárgyaláson tett azon perfelvételi nyilatkozatát, hogy az ügyvédi kamara felé a felperes meggyanúsításáról értesítést nem küldött, a felperes nem vitatta (11. sorszámú jegyzőkönyv 6. oldal). A Pp. 203. § (2) bekezdés a) pontjára figyelemmel ezért ezt az állítást az elsőfokú bíróság a Pp. 266. § (1) bekezdés alapján bizonyítás nélkül valónak fogadhatta el. Ebből következően azonban az alperes terhére a fegyelmi eljárás megindítása nem róható, mert a felperes által állított magatartást nem tanúsította, ezért annak jogszerűsége, a felperes által állított jogsértéssel való okozati összefüggése nem vizsgálható.

[47] A vádemelés, mint jogsértő magatartás tekintetében a másodfokú bíróság azt hangsúlyozza, hogy a Be. 2. §-a tartalmazza a törvényes vád feltételeit. E szerint a törvényes vád minimális tartalmi követelménye, hogy meghatározott személy pontosan körülírt, büntető törvénybe ütköző cselekménye miatt a bírósági eljárás lefolytatását kezdeményezi. Elengedhetetlen tartalmi eleme, hogy pontosan körülírt, a Btk.-ba ütköző cselekményt tartalmazzon. Az alperes magatartása akkor sérti a rá irányadó jogszabályi rendelkezéseket, ha a vádemelés során ezen szabályokat megsértve jár el. A perbeli vád törvényességét a büntetőeljárás során az eljáró bíróság vizsgálta, azt a 15-I. sorszámú végzés szerint törvényesnek ítélte, ebből következően a vádemelés a Be. szabályait nem sértette. Ezt a döntést a másodfokú bíróság is megerősítette, amikor nem az eljárás megszüntetéséről, hanem a felperes felmentéséről határozott.

[48] Az a körülmény, hogy utóbb, a rendelkezésre álló bizonyítékok alapján a vádlottat – jelen esetben a felperest – az ellene emelt vád alól a bíróság felmentette,

önmagában nem eredményezi a törvényes vád hiányát, még akkor sem, ha a felmentésre vádhatóság indítványára kerül sor.

[49] Amennyiben pedig a vád törvényes, abból okszerűen következik, hogy a gyanúsításra is alappal került sor.

[50] Ezekből viszont az is következik, hogy az alperes a felperes által sérelmezett cselekményei során kirívóan súlyos jogértelmezési hibát sem követett el. E körben az elsőfokú bíróság érvelésével a másodfokú bíróság egyetértett, azt nem ismétli meg.

[51] Az ítéltábla rámutat arra is, hogy a felperes által precedensképes határozatként hivatkozott Kúria Pfv.20.471/2017/4. számú döntésben elbírált tényállás jelen ügy tényállásától eltér. Abban a nyomozóhatóság döntése ellen az érintett panaszának az ügyészség helyt adott, és az ügyvéd gyanúsítotti jogállását megszüntette. A büntetőeljárás rendes jogorvoslati rendszerén belül állapítottak meg tehát eljárási szabálysértést, az alapos gyanú hiányát. Ezen döntésben kifejtettek, ezért jelen ügyben nem voltak figyelembe vehetők.

[52] A fent kifejtettek szerint az alperes egyik állított magatartása sem sértette a rá irányadó közjogi jogszabályt, a felperes pedig azt nem állította, hogy az alperes kifejezetten a személyére vonatkozó, ellene irányuló, az eljárás keretein túlmutató magatartásával sértette a Ptk. 2:42. § (1) és (2) bekezdése, valamint a 2:45. § (2) bekezdése szerint védett személyiségi jogait.

[53] Jogsértés hiányában a Ptk. 2:51. § és 2:52. § szerinti objektív és szubjektív szankciók nem érvényesíthetők, ezért az elévülés kérdése fel sem merülhet.

[54] Mindezek alapján a másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság érdemben helyes döntését a Pp. 383. § (2) bekezdése szerint helybenhagyta.

[55] Megállapította azonban, hogy az elsőfokú bíróság szükségtelenül kötelezte a felperest a kereseti illeték utólagos megfizetésére figyelemmel arra, hogy azt a felperes – függetlenül az Itv.62. § (1) bekezdés f) pontja szerinti kedvezménytől – korábban már megfizette. Erre tekintettel az elsőfokú ítélet felperest illeték megfizetésére kötelező rendelkezését a Pp. 383. § (2) bekezdése alapján megváltoztatta.

[56] Az alperes a másodfokú eljárásban a költségeit nem számította fel, ezért arról az ítéltábla nem határozott.

[57] A felperest a fellebbezési illeték megfizetésére a Pp. 364. § utaló rendelkezése folytán a Pp. 102. § (1) bekezdése alapján kötelezte.

[58] Tájékoztatja a felperest, hogy az eljárási illeték az Itv. 78.§ (4) bekezdése alapján a határozat jogerőre emelkedését követő 60. napon válik esedékessé. Az illeték megfizetése során közleményként fel kell tüntetni az illetékfizetési kötelezettséget tartalmazó jogerős bírósági határozatot hozó bíróság megnevezését, a bírósági ügyszámot, valamint a fizetésre kötelezett adóazonosító számát [30/2017. (XII. 27.) IM rendelet 3.§ (2) bekezdés e) pontja].

Budapest, 2023. október 26.

Dr. Gyuris Judit s. k.
a tanács elnöke

Dr. Kovaliczky Ágota s. k.
előadó bíró

Dr. Kollár Zoltán s. k.
bíró